

УДК 343.139

В. В. Назаров, докт. юрид. наук, професор
Кафедра кримінального процесу та криміналістики
Академія адвокатури України
Т. Шевченка, 27, Київ, 01032, Україна

СУДОВА РЕФОРМА В УКРАЇНІ: НОВАЦІЇ ТА ПРОБЛЕМИ ЇЇ ЗАПРОВАДЖЕННЯ

Досліджено питання ефективності судового провадження, необхідності запровадження в Україні судової реформи, проаналізовано низку новел українського законодавства у сфері судоустрою, виявлено прогалини чинного законодавства, які в подальшому можуть вплинути на процес здійснення правосуддя під час розгляду матеріалів кримінального провадження.

Ключові слова: судова реформа, судова влада, кримінальне провадження, суддя, слідчий.

Постановка проблеми. В умовах становлення демократичної держави істотно зростає значення судів в житті громадян, оскільки їх юрисдикція поширюється на будь-який юридичний спір та будь-яке кримінальне обвинувачення. У ситуації, за якої на судові органи покладається велика відповідальність, збої в їх роботі призводять до зниження ефективності функціонування всього державного апарату.

Суспільство після Революції Гідності вимагало покарання винних у загибелі Небесної Сотні й оновлення судової системи, оскільки певна частина суддів продовжували працювати за «старим зразком», сприяли уникненню покарання чиновникам-корупціонерам, поновлювали на посадах одіозних держслужбовців, прокурорів, інших суддів і т. ін. Під час розгляду матеріалів кримінальних проваджень не викорінюється практика затягування строків їх розгляду. Зокрема, понад 2 % кримінальних проваджень в Україні розглядаються судами протягом 2 років, а ще 4,2 % – строком від 6 місяців до 1 року. Станом на 1 квітня 2016 року в СІЗО утримувалося від 6 місяців до 1 року майже 2000 осіб, а від 1 року і більше – 958.

Продовжувала існувати проблема обвинувального ухилу в роботі суддів та випадки порушення ними засади змагальності. Так, у 2015 році частка виправдувальних вироків в Україні становила лише 0,32 %. До того ж апеляційні суди скасовували близько 30 % усіх виправдувальних вироків [1].

Слідчими суддями клопотання прокурорів про взяття особи під варту або продовження строку тримання під вартою часто розглядалися формально, без належної правової оцінки зібраних доказів стороною обвинувачення. Проблеми якості роботи суддів виникали також через перевантаження, неявку присяжних, відсутність повного складу суду, неузгодженість робочих графіків суддів тощо.

До вищезазначеного додаються проблеми матеріально-технічного забезпечення судів, зокрема відсутність вільних залів для проведення засідань або залів, які б умістили необхідну кількість учасників засідань. Це призводило до невдоволення роботою судів, подачі скарг на дії суддів.

За даними соціологічних опитувань, 85 % громадян упевнені в корумпованості та неефективності судової системи [2]. Такий високий рівень недовіри до судової системи не міг свідчити про подальшу перспективу розвитку країни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. До правозастосовчих проблем судового розгляду, запровадження нової моделі судової влади, міжнародних стандартів у сфері судоустрою та судочинства звертались у своїх працях В.Т. Маляренко, В.Г. Гончаренко, О.В. Капліна, М.А. Погорецький, О.В. Ігнатюк, Т.М. Барабаш, В.В. Рожнова, М.В. Буроменський, О.В. Сердюк та інші. Однак, на сьогоднішній день залишається наукова й прикладна потреба в розумінні положень чинного законодавства щодо запровадження

трюхрівневої судової системи, повноважень Верховного Суду як суду касаційної інстанції в кримінальному провадженні, зміцнення незалежності суддів.

Мета статті полягає у дослідженні особливостей чинного законодавства щодо судоустрою і статусу суддів, вплив його на реалізацію громадянами права на апеляційне та касаційне оскарження в кримінальному провадженні, доступу громадян до правосуддя, виявленні в законодавстві прогалин, які потребують свого доктринального аналізу й нормативного врегулювання.

Виклад основного матеріалу. Негативне ставлення до судової системи формувалося роками. Кожна влада була зацікавлена в лояльності суддів та плідній «співпраці» на тлі «захисту державних інтересів». Виконуючи волю «держави», або своїх протезе, судді певною мірою, порушували права та інтереси менш захищених чи впливових юридичних і фізичних осіб. Поступово, у міру зростання схемних справ, зростала й чисельність армії невдоволених.

Огульні і тотальні звинувачення відносно суддів призвели до знищення авторитету як судової влади, так і судового рішення. Саме сьогодні будь-яке судове рішення можна легко поставити під сумнів, задіявши лише засоби масової інформації. У головах людей дуже міцно вкоренили стереотип, що судова влада априорі не може бути чесною і справедливою.

Прикро усвідомлювати те, що все більше здійснюється неправомірний тиск на суди з боку так званих «громадських активістів», зриваються судові засідання, блокуються приміщення судів, а на самих суддів чиниться фізичний тиск тощо. Зазначене ставить під сумнів законність судових рішень, неупередженість та об'єктивність суддів.

Сьогодні слідчі не завжди сумлінно здійснюють досудове розслідування направляючи до суду «сирі матеріали», тобто перекладають відповідальність на суддів, які покликані прийняти законне рішення. Судді, не бажаючи виносити сміхотворно-театральні і відверто постановочні рішення, беруть самовідводи або відмовляють прокурору в задоволенні клопотань. Коли ж результати судового розгляду стають відомі громадськості, прокурорам не залишається нічого іншого, як перекласти відповідальність на суд. Зазначене викликає народне невдоволення, яке зростає в рази, та переконує громадськість у тому, що слідчі працювали не покладаючи рук, а законного рішення продажні судді не приймають. Владні чиновники з метою отримання чергових політичних вигод, підіграючи суспільній думці, розгортають громадське «переслідування» суддів й публічно демонструють, що лише прокуратура захищає інтереси народу, а суд є його ворогом.

Називаючи антинародним суддівський корпус, правляча політична еліта не враховує такі важливі чинники, як:

- формування неповаги до органів судової влади нівелює інститут захисту (недоторканності) суддів;
- останні події з киданням суддів у смітники, обливанням зеленкою, підпалом майна, нанесенням публічних образ тощо жодним чином не формують повагу до професії судді в майбутньому;
- оновлення (очищення) судової влади слід здійснювати персоналізовано, не дискредитуючи судову систему загалом [3].

Усе вищезазначене доводить, що проведення судової реформи стало пріоритетом для Уряду та Президента України. Свого часу В.І. Кононенко слушно зазначив, що суди мають нарешті зайняти гідне місце в системі функціонування держави [4, с. 295].

Старт масштабній судовій реформі було покладено 2 червня 2016 року, з прийняттям Верховною Радою України Законів України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» та «Про судоустрій і статус суддів», який набрав чинності 30 вересня 2016 року. Закони покликані забезпечити імплементацію відповідних змін у здійсненні правосуддя і містять низку новел для українського законодавства у сфері судоустрою, зокрема:

- 1) усунуто парламент від формування суддівського корпусу;
- 2) закріплено істотні зміни в частині переходу судової системи до трьох рівнів: ліквідується Верховний Суд України та вищі спеціалізовані суди. Замість них створюється новий

Верховний Суд, до якого переходять всі повноваження щодо касації. Він буде ключовим у формуванні єдиної судової практики.

Систему судоустрою складатимуть місцеві окружні суди, апеляційні суди у відповідних округах і Верховний Суд. Для розгляду окремих категорій справ у системі судоустрою діятимуть вищі спеціалізовані суди. У складі Верховного Суду діятимуть п'ять структурних підрозділів: Велика палата Верховного Суду, Касаційний адміністративний суд, Касаційний господарський суд, Касаційний кримінальний суд, Касаційний цивільний суд;

3) передано повноваження Вищій раді правосуддя щодо вирішення питань про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. Без згоди Вищої ради правосуддя суддю не можна затримувати або утримувати під вартою чи арештом до винесення обвинувального вироку суду, за винятком затримання судді під час або відразу ж після вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину;

4) оновлення суддівського корпусу і зміцнення незалежності суддів, що передбачає їх атестацію та відкритий конкурс. Зазначене відкриває нові можливості для науковців у правовій сфері та адвокатів й можливість очиститися від певного «суддівського баласту», який тягнув на дно всю систему;

5) абсолютний імунітет судді буде замінений функціональним імунітетом. Суддівський імунітет полягає в забороні притягнення до відповідальності за юридичну позицію судді, викладену в ухваленому ним рішенні. У той же час суддя може бути притягнутий до кримінальної відповідальності за проступки, які опосередковано можуть вплинути на його юридичну позицію (наприклад, отримання неправомірної вигоди);

6) закріплено нову підставу для звільнення суддів з посади. У разі, якщо суддя не може довести легітимність свого майна, він має піти з посади, тобто обов'язок «доказування» перекладено на суддю.

Загалом реформування судової системи спрямоване на створення зовсім нової, незалежної від влади системи, ефективної, швидкої, недорогої, тобто такої судової системи, яка б характеризувалася високою швидкістю прийняття законних і справедливих рішень, була доступна, справедлива і чесна.

Врешті-решт судова система має почати задовольняти очікування суспільства щодо права на правосуддя та справедливий суд, кожний суддя має користуватися довірою суспільства, а в людей не повинно виникати сумнівів у професійності та раціональності його рішень.

Крім того, судова реформа має вирішити такі проблеми судочинства, як затягування строків судових проваджень, захист свідків, збереження конфіденційності, спрощення процедури звернення до суду тощо. Потребує покращення технічне оснащення суду.

Реформа судової системи для більшої ефективності судового провадження повинна супроводжуватися реформою суміжних інститутів: виконання судових рішень, адвокатури та прокуратури. Потрібно прийняти закони «Про Вищу раду правосуддя», «Про Конституційний Суд», «Про адвокатуру», кілька нових процесуальних кодексів або внести зміни в чинні.

Проте слід визнати, що Закон України «Про судоустрій і статус суддів» має чимало прогалин, які в подальшому можуть вплинути на процес здійснення правосуддя. Зокрема, для повноцінної роботи нового Верховного Суду, потрібно внести зміни до процесуального законодавства. Так, у Прикінцевих та перехідних положеннях Закону України «Про судоустрій і статус суддів» не запропоновано змін до жодного з процесуальних кодексів. Незрозуміло, у якому порядку можна буде оскаржити рішення суду апеляційної інстанції? Протягом якого строку Верховний Суд здійснюватиме розгляд касаційних скарг та які рішення можуть бути ним ухвалені за результатами перегляду?

У законі не передбачено порядку передачі справ з Верховного Суду України чи спеціалізованих судів до новоствореного Верховного Суду. Виникають питання – чи підлягатимуть справи передачі до новоствореного суду касаційної інстанції і яким чином це буде здійснюватися, чи їх розгляд має завершитися в тому суді, який розпочав касаційне провадження?

Не передбачено в Законі України «Про судоустрій і статус суддів» виваженого, продуманого і завершеного механізму переходу від старої до нової системи судоустрою. Не прописана детально на рівні закону процедура добору до Верховного Суду. Визначати її має Вища кваліфікаційна комісія суддів.

Не працюють два органи, яким відводяться головні ролі у формуванні нового суддівського корпусу. Вищої ради правосуддя ще немає, а Вища рада юстиції вже не може виконувати більшість нових повноважень [5].

Збереження за членами Вищої ради юстиції статусу членів Вищої ради правосуддя, після створення цього органу, є питанням доволі дискусійним.

Крім того, відповідно до чинної редакції статті 131 Конституції України за посадою до складу Вищої ради правосуддя має входити Голова Верховного Суду. Такий суд мають створити до 30 березня 2017 року. Закономірно, що і Голова в новому Верховному Суді буде обраний не раніше весни наступного року. Проте ніде не зазначено, що Голова Верховного Суду України обіймає посаду члена Вищої ради правосуддя до моменту призначення Голови Верховного Суду.

Такі законодавчі прогалини можуть призвести до того, що рішення Вищої ради правосуддя, які будуть ухвалювати колишні члени Вищої ради юстиції будуть скасовані.

Розрекламоване усунення політичного впливу на суддів виявилось лише міфом, оскільки даний закон розширює повноваження Президента України. Відповідно до ст. 128 Конституції України призначення на посаду судді здійснюється Президентом України за поданням Вищої ради правосуддя в порядку, установленому законом. Президенту до 31 грудня 2017 року надається право самостійно приймати рішення з питань утворення, реорганізації та ліквідації судів; упродовж двох років переведення судді з одного суду до іншого здійснює Президент України на підставі відповідного подання Вищої ради правосуддя (розділ XV п. 16¹ Перехідних положень Конституції України). Президент усупереч конституційним змінам отримав можливість підписувати посвідчення головам судів (ч. 2 ст. 51 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»), що у подальшому може ставити під сумнів їх незалежність.

Структурне реформування не може гарантувати те, що Верховний Суд уніфікує судову практику. Повноваження, які в новому Верховному Суді отримають касаційні суди, нададуть їм автономії. Навіть організаційно забезпечити однакові підходи до формування судової практики при такій моделі буде вкрай важко. Крім того, будучи в складі Верховного Суду, касаційні суди матимуть власних голів, з певними повноваженнями, власним апаратом та штатними підрозділами. За таких умов Голова Верховного Суду не зможе вплинути на всі процеси, які відбуватимуться в суді.

Хибною є думка, що в найвищій інстанції пануватиме єдність думок і поглядів, оскільки до Верховного Суду обиратимуть не лише колишніх суддів, а й науковців та адвокатів. Виникає питання, чи можуть досвідчені судді та люди зі сфери науки досягти консенсусу під час прийняття судового рішення.

Поза увагою законодавця залишаються питання щодо необхідності впровадження в судах таких організаційних змін, як дистанційний розгляд справ, наявність достатньої кількості судових залів та адекватне навантаження, що дозволить судді повністю реалізувати свій професійний потенціал, а не поспіхом розглядати по 30 і більше справ на день.

Не до кінця визначено дати початку роботи судів. Так, районні, міжрайонні, районні у містах, міські, міськрайонні суди продовжують здійснювати свої повноваження до утворення та початку діяльності місцевого окружного суду, юрисдикція якого поширюється на відповідну територію; апеляційні суди, утворені до набрання чинності Закону України «Про судоустрій і статус суддів», продовжують здійснювати свої повноваження до утворення апеляційних судів у відповідних апеляційних округах. Такі апеляційні суди у відповідних апеляційних округах мають бути утворені та розпочати здійснювати правосуддя не пізніше трьох років з дня набрання чинності Закону України «Про судоустрій і статус суддів». Разом з тим ліквідація зазначених судів може спричинити зупинення на невизначений час як реалізацію права громадян на апеляційне оскарження, так і доступ

їх до правосуддя в цілому, чим порушується ключовий засіб забезпечення реалізації права на судовий захист, передбачений статтею 55 Конституції України, як одна з найважливіших гарантій здійснення конституційних й інших прав і свобод людини та громадянина.

Вищі спеціалізовані суди ліквідуються з дня публікації рішення Пленуму Верховного Суду про початок роботи Верховного Суду (у складі, принаймні, 65 суддів) й за умови набрання чинності відповідного процесуального законодавства, що регулює порядок розгляду справ Верховним Судом у складі, визначеному новим законом (п. 6, 8 ч. 4 розділу XII Закону України «Про судоустрій і статус суддів»). Водночас зазначене не гарантує одночасного настання цих подій, у результаті чого може виникнути ситуація, за якої в країні фактично будуть існувати два найвищі судові органи в системі судів України.

Порушено логіку змін назви установ, адже залишається Конституційний Суд України, Президент України, Служба безпеки України і таке інше. В такому випадку доречно було б провести повну уніфікацію, а не лише стосовно Верховного Суду.

За крок від зупинення частина кримінальних проваджень. Так, відповідно до п. 37 ч. 4 розділу XII Закону України «Про судоустрій і статус суддів» списки присяжних мають бути сформовані згідно з процедурою, передбаченою цим законом, протягом шести місяців з дня набрання ним чинності. Це призведе до того, що не вистачатиме присяжних, оскільки законодавець не подбав про збереження їх старого складу. Тож доведеться пройти 6-місячну процедуру формування та затвердження нових списків.

Рішення про призначення такої великої частини суддівського корпусу за результатами нового конкурсу, а не через процедуру підтвердження відповідності займаній посаді може ускладнити або взагалі зупинити здійснення правосуддя в багатьох місцевих судах України. Це підтверджується даними Державної судової адміністрації України (далі – ДСА). Так, якщо станом на 01.06.2016 р. лише у двох судах не було кому вирішувати справи, то, за останніми даними (станом на 01.10.2016 р.), таких установ стало вісім. Фактично без доступу до правосуддя залишилося майже 300 тис. осіб (саме стільки проживає у 8 районах, які «обслуговують» згадані інституції) [6].

У багатьох судах недокомплект перевищує 50 %. Це призведе до того, що розгляд справ затягнеться на роки й багато обвинувачених можуть вийти на волю відразу після винесення вироку відповідно до Закону України «Про внесення зміни до Кримінального кодексу України щодо удосконалення порядку зарахування судом строку попереднього ув'язнення у строк покарання».

За інформацією ДСА сьогодні в країні налічується 71 суд, де працює по одному судді, наділених повноваженнями, та 124 суди, де працюють двоє суддів, наділених повноваженнями. Усього ж в Україні на сьогодні діє 801 суд [7].

Масове звільнення суддів призвело до непомірного навантаження на решту суддів. Вони не в змозі розглядати справи в розумні строки. Навіть у Вищому спеціалізованому суді з розгляду цивільних і кримінальних справ станом на 20.09.2016 р. залишок справ становив майже 17 тис. У Верховному Суді України не розглянуто майже 1 тис. справ [8]. Зрозуміло, щоб впоратися з таким обсягом роботи, знадобиться не один місяць.

Відповідно до ч. 2 ст. 31 КПК України кримінальне провадження в суді першої інстанції щодо злочинів, за вчинення яких передбачено покарання у виді позбавлення волі на строк більше десяти років, здійснюється колегіально судом у складі трьох професійних суддів. Проте сьогодні навіть у районних судах м. Києва іноді важко зібрати колегію. У більшості столичних судів немає присяжних. І якщо обвинувачені згідно з ч. 3 ст. 31 КПК України клопотатимуть про розгляд справи судом присяжних, доведеться звертатися до Апеляційного суду м. Києва й змінювати підсудність за тими районами, у яких є присяжні.

За таких умов складно говорити про дотримання всіх стандартів правосуддя. Наприклад, у судах з одним суддею автоматизована система документообігу суду забезпечуватиме розподіл матеріалів кримінального провадження між суддями лише формально, через брак вибору. У судах, які функціонують з одним чи двома суддями, гостро стоїть проблема зі слідчими суддями, оскільки не кожний суддя виконує таку функцію. Згідно з КПК України слідчий суддя не може розглядати справу по суті. Складна ситуація

й зі спеціалізацією, оскільки одні й ті самі судді змушені слухати кримінальні, цивільні, й адміністративні справи.

Ще однією проблемою, яка виникла, є те, що Національна поліція України зняла охорону з 53 % судів. Станом на 5 жовтня 2016 року з 801 приміщення, у яких розташовано апеляційні й місцеві суди, 424 (53 %) будівлі не охороняються взагалі, 219 (27 %) – лише вдень, 4 (1 %) – вночі. Цілодобовою охороною підрозділами Національної поліції України забезпечується лише 154 приміщення (19 %).

У ніч на 1 жовтня 2016 р. без будь-якого попередження було припинено охорону приміщень районних судів м. Києва, будівлі Державної судової адміністрації та її територіального управління [9].

Такі дії призводять до вільного доступу до приміщень судів осіб, які перешкоджають роботі, а також неналежного ведення судових справ. Крім того, відсутність охорони дозволяє так званим «громадським активістам» можливість відверто здійснювати тиск на суддів з метою отримання необхідного для них рішення в тій чи іншій справі. За останній час суддями складено 139 скарг на перешкоджання судочинству, але за більшістю з них ні в Національній поліції України, ні в прокуратурі не зареєстровано проваджень. Такі зриви, загрози й тиск на суддів відбувається по всій країні, унаслідок чого припинити здійснювати правосуддя можуть ще більше судів [10]. У Конституції чітко зазначено, що держава забезпечує належні умови для функціонування судів і діяльності суддів (ст. 130).

Хто зараз особисто бере на себе відповідальність за результат судової реформи і хто готовий відповідати за її можливий провал? Більш того, хто відповідатиме за можливий правовий колапс у разі повного знищення судової влади? Ці питання залишаються відкритими. Водночас на питання про ризики судової реформи слушно відповів заступник Глави Адміністрації Президента України О. Філатов: «Жодна реформа не буває без ризиків. Сьогодні ситуація в судовій системі не влаштовує нікого. Суддів не влаштовують невисокі зарплати, суспільна недовіра до судової системи в цілому, а суспільство незадоволене, оскільки вважає, що судова система не виконує свої функції ефективно. Державу стан судової системи теж не влаштовує, оскільки у суспільства виникають претензії і до самої держави. Це не нормально. Ризики, звичайно, є, але якщо нічого не робити, то далі буде тільки гірше» [11].

Висновки. Підводячи підсумок, зазначу, що судова реформа дійсно необхідна Україні. Цей процес дуже болючий і повільний. Сподіваюся, що з часом довіра до судової влади зростатиме, в інтересах кожної людини не знищувати, а зміцнювати судову владу, оскільки лише суди можуть забезпечити захист їх прав і свобод, гарантованих Конституцією і законами України, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Список літератури

1. Роки за ґратами без вироку: статистика вражає [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uba.ua/ukr/news/4535>.
2. Алексєєв С. Ефективність судової системи має бути одним з основних критеріїв оцінки розвитку суспільства [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://blogs.lb.ua/sergiy_alekseev/347572_efektivnist_sudovoi_sistemi_maie.html.
3. Судова система України: незалежна гілка влади? [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://akvinat.blogspot.ru>.
4. Кононенко В.И. Особое мнение. Записки судьи [Текст] / В.И. Кононенко. – К.: «Артек», 2009. – 472 с.
5. Status quo – наступаючи на старі граблі [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://blogs.lb.ua/volodymyr_puylupenko/347743_vishcha_rada_gravosuddya_lozhka_dogtyu.html.
6. Судебный коллапс продолжается. В стране уже есть восемь судов без судей [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://strana.ua/articles/analysis/35619>.
7. Симоненко В. Восемь судов не могут осуществлять правосудие [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://jurliga.ligazakon.ua/news/2016/10/11/151515.htm>.
8. Закаблук М. Чи вдасться зігнаним в одну касаційну інстанцію володарям мантії уніфікувати практику та позбутися залишків? [Текст] / М. Закаблук // Закон і бізнес. – 2016. – № 41.
9. Совет судей жалуется, что суды остались без охраны Нацполиции [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://strana.ua/news/34858>.

10. Сколько стоит жизнь судьи? [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://resonance.in.ua/skolko-stoit-zhizn-sudi/>.
11. Алексеев С. Эффективність судової системи має бути одним з основних критеріїв оцінки розвитку суспільства [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://blogs.lb.ua/sergiy_alekseev/347572_efektivnist_sudovoi_sistemi_maie.html.

Стаття надійшла 23.11.2016 р.

В. В. Назаров, докт. юрид. наук, професор
Академія адвокатури України
Кафедра уголовного процесса и криминалистики
Т. Шевченко, 27, Киев, 01032, Украина

СУДЕБНАЯ РЕФОРМА В УКРАИНЕ: НОВАЦИИ И ПРОБЛЕМЫ ЕЕ ВВЕДЕНИЯ

Резюме

Исследован вопрос эффективности судебного производства, необходимость внедрения в Украине судебной реформы, проанализированы ряд новелл украинского законодательства в сфере судостройства, выявлены пробелы действующего законодательства, которые в дальнейшем могут повлиять на процесс осуществления правосудия при рассмотрении материалов уголовного производства.

Ключевые слова: судебная реформа, судебная власть, уголовное производство, судья, следователь.

V. V. Nazarov, Ph.D, Professor
the Academy of Advocacy of Ukraine
the Department of Criminal Procedure and Criminalistics
T. Shevchenko, 27, Kiev, 01032, Ukraine

JUDICIAL REFORM IN UKRAINE: PROBLEMS OF INNOVATIONS AND ITS IMPLEMENTATION

Summary

The question of the efficiency of judicial proceedings, the need for introduction in Ukraine of judicial reform, analyzed a number of stories of the Ukrainian legislation in the sphere of the judicial system, identified gaps of the current legislation, which can later influence the process of justice in the criminal production of materials.

Key words: judicial reform, the judiciary, the criminal proceedings, the judge, investigator.